

РЕШЕНИЕ

№ 8044

гр. София, 18.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 22.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Тафров, като разглежда дело номер **6601** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Б. Й. Б. с ЕГН [ЕГН] и адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес], срещу съдебно решение от 20.05.2013 г. на СРС, НО, 5 състав по нахд № 18100 по описа за 2012 г., с което е потвърдено наказателно постановление № 37979/30.07.2012 г., издадено от началник АНД, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора са наложени административни наказания, както следва: „глоба“ в размер на 20,00 (двадесет) лева за нарушение на чл. 6, т. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 3 (три) месеца и „глоба“ в размер на 130,00 (сто и тридесет) лева за нарушение на чл. 103 ЗДвП.

Касаторът твърди, че обжалваното съдебно решение е неправилно като постановено в противоречие с материално правните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Счита, че не е установено по безспорен начин и липсват доказателства, че водачът е възприел този сигнал, респективно неизпълнението му не може да обоснове извод за извършено нарушение. Твърди, че от дадените пред съда показания на актосъставителя и свидетеля се установяват сериозни противоречия в описаната фактическа обстановка, както и че двамата униформени служители на КАТ

нямат ясен и категоричен спомен за случилото се и че показанията им са по-скоро изключващи се. Излага твърдение, че наложените наказания са прекалено завишени, поради което следва да бъдат намалени в размер на 50 лв. и 1 месец „лишаване от право да управлява МПС”. Искане за отмяната на решението и постановяване на друго решение, с което се отменя наказателното постановление, алтернативно да бъдат намалени наложените наказания.

Ответникът по жалбата – СДВР - ОПП не се явява в съдебно заседание и не изразява становище по същество на жалбата.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна и недоказана.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства. Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срок от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Със съдебно решение от 20.05.2013 г. на СРС, НО, 5 състав по нахд № 18100 по описа за 2012 г., е потвърдено наказателно постановление № 37979/30.07.2012 г., издадено от началник АНД, отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на касатора са наложени административни наказания, както следва: „глоба” в размер на 20,00 (двадесет) лева за нарушение на чл. 6, т. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 3 (три) месеца и „глоба” в размер на 130,00 (сто и тридесет) лева за нарушение на чл. 103 ЗДвП. За да постанови решението си съдът е приел, че на 18.07.2012 г. касаторът е управлявал лек автомобил марка „Опел” с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица]. На кръстовището на [улица]автомобила бил в лента за движение, сигнализирана с пътна маркировка М11 за движение направо, като от там извършил маневра ляв завой към [улица]. Това нарушение било забелязано от служителите на ОПП – СДВР, които извършвали пътен контрол малко след кръстовището и подали сигнал със стоп-палка, който сигнал бил възприет от Б., но въпреки това без да променя скоростта си продължил да се движи направо. Малко след това бил настигнат от полицейските служители и спрян. Бил му съставен акт за установяване на две административни нарушения – по чл. 6, т. 1 ЗДвП и по чл. 103 ЗДвП в присъствието на свидетел. Въз основа на този АУАН началникът на АНД, ОПП при СДВР издал спорното НП, с което е прието, че касаторът е нарушил разпоредбите на чл. 6, т. 1 ЗДвП и чл. 103 ЗДвП и са му наложени административни наказания, както следва - на основание чл. 183, ал. 2, т. 2 ЗДвП „глоба” в размер на 20,00 лева за първото нарушение и на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от три месеца и „глоба” в размер на 130,00 лева – за второто. Въз основа на събраните доказателства, районният съд е счел, че жалбата срещу спорното НП е неоснователна. Намерил е, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяна на НП. При съставянето на АУАН и при издаване на оспореното НП не са допуснати съществени нарушения. Както АУАН, така и НП са съставени от компетентен орган и при спазване на материалния закон. Налице е съответствие между посочените като съставомерни елементи и дадената правна квалификация на нарушенията. По същество на оспорването съставът на СРС е приел, че Б. Б. е осъществил от обективна и субективна страна съставите на двете нарушения, за които е наказан.

На основание чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства. При правилно установена фактическа обстановка съдът е достигнал правилни правни изводи.

Безспорно установено е, че автомобилът на касатора се е намирал в лента, обозначена за движение направо, от която той е извършил маневра ляв завой, с което е нарушил чл. 6, т. 1 ЗДвП и умишлено не е съобразил поведението си с предписанието на чл. 103 ЗДвП като не е изпълнил задължението си при подаден сигнал за спиране от контролните органи да спре плавно в най - дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълни неговите указания. По съществото на спора, след като е обсъдил доказателствената съвкупност и в съответствие с нея, съставът на СРС законосъобразно е приел, че Б. е осъществил виновно състава на вменените му нарушения. Предвид това, законосъобразен е правният извод на съда, че правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност на основание посочените в НП разпоредби. Определените с НП наказания за осъществените нарушения са в нормативно установените към датата на осъществяване на процесните нарушения размери с оглед наличието на отегчаващи отговорността обстоятелства, а именно извършени предходни нарушения по ЗДвП. Постановеното от районния съд съдебно решение не страда от наведените касационни основания - нарушение на материалния закон (чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК) и явна несправедливост на наложеното наказание (чл.348, ал. 1, т. 3 НПК). Освен това е мотивирано и постановено от законен съдийски състав.

Съгласно чл. 6, т. 1 ЗДвП участниците в движението следва да съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. Предвид тази разпоредба и наличието на съответната маркировка (M11), което не е било спорно, указваща посока на движение направо, извършването на маневра ляв завой съставлява безспорно нарушение.

На следващо място съгласно чл. 103 ЗДвП, при подаден сигнал за спиране от контролните органи, водачът на пътното превозно средство е длъжен да спре плавно в най - дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. При спиране на превозното средство за проверка или за оказване на съдействие служителят от органите за контрол подава своевременно ясен сигнал със стоп - палка. Униформен полицаи може да спира пътните превозни средства и чрез подаване на сигнал само с ръка (чл.207 от Правилника за прилагане на ЗДвП). Предвид това, неоснователно е оплакването в касационната жалба за недоказаност на приписаното на касатора деяние. В процесния АУАН е посочено, че на водача е подаден точен и ясен сигнал за спиране със стоп палка. Установено е било, че касаторът не е изпълнил указанието и е продължил движението си въпреки дадения му ясен сигнал. Съдът е установил чрез допустимите от закона доказателства и доказателствени средства административнонаказателното обвинение - дали е извършено административното нарушение и обстоятелствата, при които то е извършено. Неоснователни са възраженията на касатора, че за да направи правния си извод, съдът не е отчел твърдяно противоречие в показанията на свидетелите. Видно от обстойните мотиви на съдебния акт, предмет на проверка е, че съдът и изложил аргументирани съображения по този въпрос, които изцяло се споделят от настоящия касационен състав като

правилни. Предвид така изложеното, съдът приема, че при разглеждане и решаване на спора, СРС е изпълнил задължението си за провеждане на задълбочено съдебно дирене. Като е извършил необходимото в съответствие с чл. 13 НПК, чл. 14, ал. 1 НПК и чл. 107, ал. 2 и ал. 3 НПК, съдът е постановил съдебен акт в съответствие със сочените процесуални разпоредби.

Тъй като в касационната жалба не са налице други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение, и с оглед предмета на касационната проверка, както и поради съвпадане на крайните изводи, с тези на Софийския районен съд, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила като законосъобразно, обосновано и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 20.05.2013 г. на СРС, НО, 5 състав по нахд №18100 по описа за 2012 г., с което е потвърдено наказателно постановление №37979/30.07.2012 г., издадено от началник АНД, отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на касатора са наложени административни наказания, както следва: „глоба” в размер на 20,00 (двадесет) лева за нарушение на чл. 6, т. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 3 (три) месеца и „глоба” в размер на 130,00 (сто и тридесет) лева за нарушение на чл. 103 ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: